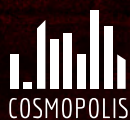

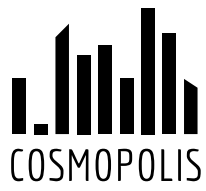

MAX SEECK

KRUTÁ HRA

KDE SE ZASTAVÍ SPIRÁLA ZLA?

MAX SEECK

KRUTÁ

HRA

Přeložila Ema C. Stašová

Copyright © Max Seeck & Tammi Publisher, 2020

Original edition published by Tammi Publishers, 2020

Czech edition published by agreement with Max Seeck and Elina Ahlback Literary
Agency, Helsinki, Finland

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Ema C. Stašová, 2021

ISBN 978-80-271-1345-3

Pro Otta a Franse

Prolog

Akifumi si o několik centimetrů vyhrne rukávy a vytáhne zásuvku kuchyňského ostrůvku se stříbrnými příbory, které jsou uložené v oddělených přihrádkách. Malé a velké nože, vidličky na předkrm a hlavní chod. Steakové nože taky zvlášť. I dezertní lžičky. Čtyři páry kovových jídelních hůlek. Několik vajíček na čaj s krátkým řetízkem na vrcholku. Stylové. Elegantní.

„Dala by sis ještě něco, Asuno?“ zeptá se Akifumi a zvedne do výšky stříbrnou vidličku. Na ušlechtilém kovu bije do očí nehybné matné místo. Popuzující chyba na kráse v jinak téměř dokonalém prostředí a jídelním servisu – přitom by se to dalo snadno napravit, vyleštit rukojeť vidličky třeba zubní pastou s fluorem.

„Ne,“ odpoví dívka a přehodí si nohu přes nohu. Dosud na Akifumiho příkaz seděla na posteli s neutřenými ústy. *Do prdele, jak mladě ta kurvička vypadá.*

Akifumi vytáhne z přihrádky talíř a nandá na něj pokrmy připravené na stole: rostbíf s omáčkou se zeleným pepřem, marinovaného lososa, česnekové brambory, salát a chleba. Na první pohled to připomíná průměrný svatební bufet nebo občerstvení ve VIP salonku nějaké sportovní haly, ale drobné detaily jako celkové aranžmá, kvalitní příbory a sněhobílé nádobí bez škrábanců dotvářejí dojem luxusu. Akifumi položí talíř na stůl, odšpuntuje lahev šampaňského a nalije si je do sklenice. Dvakrát destilovaná single malt whisky ho pořád ještě pálí v krku a on se díky ní cítí dočasně neporazitelný, i když se mu tvář potí pod umělohmotnou maskou.

„Tohle ty nesmíš,“ řekne a zaťuká nehtem o sklo. „Školačky alkohol nesmějí. Na to je paragraf.“

Naslouchá svým slovům a cítí se čím dál víc vzrušený.

Asuna není žádná školačka. Kdepak. Ale je dost mladá na to, aby tak působila. Akifumi sevře ruku v pěst a zatne zuby.

Zasraná děvka.

Akifumi si protáhne krk. Ne, ještě nemá hlad. Sklenice šumivého vína mu zmizí v hrdle jedním douškem.

„Na jakou školu chodíš, Asuno?“

Dívka se zatváří rozpačitě, a zrovna když se chystá něco odpovědět, přiloží si Akifumi prst ke rtům. *Pst.*

„Víš co... Radši už nemluv,“ zašeptá a přivolá ji k sobě ukazovákem. „Pojď sem. Tak dělej.“

Dívka si popotáhne minisukni a docupitá k němu na vysokých podpatcích.

Akifumi se zhluboka nadechne vůně čerstvého pomeranče, která mu připomene cesty na Dálný východ, pražící slunce a opalovací krém. Pak ji popadne za culíky a strhne na zem.

„Zkus to znovu, Asuno. Vezmi to ještě jednou, kurva, ale tentokrát do toho dej srdce.“

A pak ti rozmlátím lebku o tamhletu betonovou stěnu.

SOBOTA 23. LISTOPADU

Lisa Jamamoto čeká, až se zavřou chromované posuvné dveře vý-
tahu. Potom na jeden dlouhý výdech vypustí všechnen vzduch, který
se jí nahromadil v plicích. Odloží sluneční brýle Prada s černými
obroučkami a zběžně se omrkne ve velkém zrcadle na stěně. Make-
-up sice zakrývá stres a únavu, ale jiskřičky v očích nevykřeše. Není
v nich ani stopy po nezměrné radosti, kterou by pozvání na křest
desky od nejfenomenálnějšího finského rapera – nebo jakéhokoli ji-
ného umělce – vyčarovalo před pouhými několika lety. Pocit, který
v jejím nitru převažuje nyní, se blíží nepříjemnému napětí, až lituje,
že si při odchodu z domova nedopřála něco na kuráž, třeba kapánek
silnějšího než bublinky. Ačkoli mezi hosty by se jistě našel nějaký ten
známý, který by dovedl opatřit, po čem její srdce zatoužilo. Stačilo
by, aby se na něj správným způsobem podívala, a už by mířila na
dámské záchodky s dávkou, která by ji spolehlivě dostala do rauše.

V zrcadle si zkontroluje tělo, jež v běžových criss cross šatech
značky Hervé Léger vypadá vysportovaně a přiměřeně žensky. Na-
venek je tedy vše v pořádku. A svým způsobem se opravdu nic ne-
děje a ona má vše pod kontrolou – prostým cílem dnešního večera
je urvat pár povedených společných fotek s hlavní hvězdou a mož-
ná hrstku video stories s dalšími celebritami. Když uvážíme, o čím
křest se jedná, lze zcela určitě předpokládat, že na akci dorazí vý-
květ helsinské smetánky.

Vtom zaslechne vrnění telefonu v boční kapse kabelky. Nejspíš ji zas uhání Jason. Dneska počtvrté. *Už se na to vykašlí.* Odvrátí zrak od zrcadla a pohlédne na digitální číselník výtahu. Červená čtyřka. Pětka. Šestka.

Ve výtahu se rozezná kratinká melodie a vzápětí se dveře otevřou. Kabinu zaplaví basové dunění a mohutný šum hovoru rytmizovaný výkřiky a spontánními výbuchy smíchu.

Lisa pohlédne na červený koberec vedoucí do šatny, kde se polouká několik hostů a každý v ruce svírá puget či welcome drink. *Nýmandové, nicky. Naštěstí se s nimi vůbec nemusí bavit.*

Když vystoupí z výtahu, všimne si jí vyhazovač Sahib, se kterým se zná z dřívějšíka, a ležérně pokývne.

Projde kolem velkých prosklených stěn, z nichž se otvírá panoramatický výhled na střechy zmáčené několikadenním vytrvalým deštěm. O něco dál se nad nízkou siluetou Helsinek jako malá Empire State Building tyčí slavnostně osvětlený hotel *Torni*, jakýsi její mladší bratr. Potemnělé město se v záři pouličních lamp a světle odrážejícím se v oknech jen leskne, přestože ho dosud nerozjasnila sněhová pokrývka.

„Ale ale, dobrý večer,“ prohodí holohlavý vyhazovač se širokými rameny v bílém tričku a černém saku a pomůže jí z mokrého kabátu sestávajícího z falešné kožešiny a umělé kůže. Dvojice, která si v šatně odložila o chvíli dřív, se teď zastavila opodál a něco si zuřivě šeptá, podle všeho o Lise. Bývaly časy, kdy ji pohledy a pozornost zcela neznámých lidí těšily. Teď už ji jen a pouze obtěžují. *Co čumí, sakra?*

„Jak se vede?“ zeptá se Sahiba a položí na pult kabelku a tašku s botami. Opře se o něj rukou, obratně si zuje bílé adidasky a vklouzne do běžových lesklých lodiček na deseticentimetrových podpatcích.

„Party už je v plném proudu,“ odpoví vyhazovač poklidně, po-

věší kabát i tenisky na věšák a podá jí cedulku s příslušným číslem, kterou už ve zpocených dlaních žmoulaly tisíce návštěvníků.

I přes dunění hudby slyší, že jí opět vibruje telefon. Respektive že vyzvání celou dobu. Vyloví ho z kabelky, pohlédne na displej a ztiší ho. *To snad není pravda.*

„Díky,“ řekne a obdaří ho prchavým úsměvem.

„Ale bacha, motá se tu hodně padouchů,“ pronese Sahib a mrkne na ni. Lisa se pousměje a zamrká na oplátku, i když ve skutečnosti je jí ten nadutý pokus o flirt proti srsti.

Cestička vystlaná červeným kobercem vede k tmavým závěsům, za nimiž blikají blesky fotoaparátů. V předsáli se převaluje typický puch prázdného nočního klubu – do podlahy, koberce i závěsů zažraná žluklá vůně parfému a zápach staré kořalky a cigaret, které se nepodařilo potlačit ani navzdory rekonstrukci. Závěs Lise podhrne uvaděčka, s níž se nezná, a ona vstoupí do sálu s vysokými stropy připomínajícího halu, která je plná Helsinčanů v trendy slavnostním oblečení. Vlasy obarvené do ohnivých odstínů, tajuplný make-up a zvětšené rty, obleky a blejzry šité na míru, zdůrazňující vysportované postavy, napůl ironické kníry a upravené vousy. Potom se zastaví a omrkne fotokoutek o velikosti fotbalové branky, kam personál s vervou nahání hosty jako na středověké popraviště.

„Jamamoto!“ zavýskne ženský hlas. Lisa se pohledem střetne s oplácanou novinářkou v brýlích, jejíž jméno si nepamatuje, ačkoli s ní ta žena asi už někdy v minulosti dělala interview.

„Zdravím!“ řekne a odhalí bílé zuby v pečlivě natrénovaném úsměvu.

„Měla byste čas na kraťoučký rozhovor...?“

Lisa pohlédne na kameramana vzadu za novinářkou, na krku se mu houpá průkazka bulvárního deníku. Rozhovor je jednoznačně *legit*, hezky by tím zpropagovala svůj blog.

„Jen si zajdu cvaknout fotku do fotokoutku.“

„Jasně. My budeme tady.“

„Tak fajn. Bezva,“ řekne a odtáhne se stranou, aby mohla obejmout anglicky hovořícího kluka, kterého si vůbec nevybavuje. *Hi! Good to see you. Yeah, talk to you soon!*

Když se vymaní z nadšené, přeslazenou kolínskou čpící náruče neznámého obdivovatele, vydá se jako očarovaná k fotokoutku a stoupne si do krátké fronty, která se k němu vine.

Prohlíží si matně osvětlené prostory a moře lidí, již se hemží všude kolem. Některé tváře jsou jí povědomé, jiné ne, ale velká většina se nachází někde mezi. Vybledlé vzpomínky, vzdálené záblesky helsinské noci. *PTLŠ*. Pokec, tanec, líbačka, šukačka. Obvykle přesně v tomhle pořadí, ale Lisa si vybavuje, že se párkrát přesunula od pokecu rovnou k šukačce. A že ke stejnému závěru občas dospěla i úplně bez pokecu.

O něco dál v zadní části sálu zpozoruje tlačeni, která se z okolního shonu vymyká, cvakání blesků, muže i ženy, kteří postupně pózuji před hledáčky fotoaparátů a tisknou se k sobě rameny. Středobodem veškerého humbuku je hvězda dnešního večera: v blyštivém smokingu a cylindru oháknutý Kex Mace's, občanským jménem Tim Taussi, neboli šestadvacetiletý raper, který loni vydal popově laděné hiphopové album a na Spotify s ním udělal díru do světa – dostalo se totiž mezi nejstreamovanější desky nejen ve Finsku, ale i v ostatních severských zemích a Německu.

„Rozbal to, Liso!“ zvolá žena s dlouhým objektivem a Lisa si to i s kabelkou nakráčí před obal desky, na němž se skví obří pavouk. *Kex Mace's. Spider's Web*. Blesky burácejí jen chvíli, ta prchavost je možná až krapet frustrující. Není zvyklá, aby ji fotografové častovali takhle vlažným zájmem. Ještě loni se jí o salvách blesků i zdávalo. *Díky moc!* A má to z krku. *Tak se mějte, Liso! Hezký večer!* Úsměvy působí téměř opravdově a slova upřímně, ale jí neuniklo, že se za nimi skrývá mrazivý chlad. Ve společnosti je jak ryba ve

vodě a tenhle cit vytrříbily desítky podobných akcí. Nikoho ve skutečnosti nezajímá, kdo jsi, ale jen to, jak vypadáš a co reprezentuješ. K tělu si někoho pustíš leda tak na afterparty o páté ráno, když už jsou všechny flašky vypité a uzavíratelné sáčky vysáté do posledního gramu.

Další bod programu je jednoduchý: obstarat si skleničku bublinek z podnosu, který roznáší číšník v rukavičkách, černé košili a žlutém motýlku.

„Pozor, ať neuváznete v síti,“ pronese hosteska v nevkusně krátké minisukni a topu odhalujícím žlábek mezi prsy, vrazí Lise program a mrkne na ni.

Pozor, ať neuváznete v síti. Ježíšikriste, to je tak strojený a přehnaný, až to bolí. Je tady sotva pár minut, a už by se nejradši otočila na podpatku a zmizela. Potřebuje něco na kuráž, *trochu si zasněžit, sjet lajnu*, a to o dost dřív, než čekala. Hledá pohledem někoho, kdo by jí tenhle trn vytrhl z paty. Teme, Sakke, Taleeb... Na ty je vždycky spoleh a asi tu i někde budou, ale schovávají se mezi stovkami dalších tváří.

A vtom se jí málem zastaví srdce. Zase on. Stojí před velkými okny, odkud je centrum města vidět jako na dlani, s rukama v kapsách. Pořád má ten obviňující pohled, co se zavrtává hluboko pod kůži. Lisa se rychle otočí a zamíří k barovému pultu, ale ví, že on z ní nespustí oči ani na okamžik.

STŘEDA 27. LISTOPADU

Ve sluchátkách vyřvávala píseň *Free Your Mind* od En Vogue, ale pak se v běžecké aplikaci přeruší, aby mohlo zaznít shrnutí. Zprostředkovává ho ženský hlas a je sice přátelský, ovšem má v sobě stejnou prázdnotu a neživotnost jako každé předtočené hlášení: *Vzdálenost pět kilometrů, průměrná rychlost deset celých dva kilometru za hodinu.* A znovu se spustí hudba. Jessica Niemi do nosu nasaje čerstvý vzduch. Voní ránem následujícím po první mrazivé podzimní noci: jinovatkou, kterou z listů roztroušeného po zemi smetou paprsky ranního slunce, a tajícími kalužemi, jejichž tenoučká ledová krusta se hroučí pod pružnými podrážkami běžeckých bot.

Jessica se přímo vznáší, má lehký krok. Před několika měsíci začala do práce běhat a po dlouhé době se tak vrátila ke koníčku, jemuž v minulosti už tolikrát učinily přítrž bolestivé protesty jejího podlomeného zdraví. Rozbolavělé klouby, neuralgie vystřelující do hloubi kolen, pronikavá bolest rozlévající se z dolních končetin až do konečků prstů, na niž jsou běžná analgetika krátká. Teď se jí však běhání daří a bolest ustoupila. Samozřejmě se dřív nebo později zase ozve, jako vždycky. Ale do té doby si hodlá užívat každý krok, každé nakopnutí vedoucí k výbuchu endorfinů. Zpětně nemůže uvěřit, že vlastně začala běhat jen tak z rozmaru. Po pohřbu svého bývalého šéfa Erneho Miksona strávila několik týdnů v ja-

kémsi zimním spánku. Tehdy jen seděla doma a přemýšlela o všem, co zažila. Až si jednoho dne nazula tenisky a vyběhla ven do mírného jarního povětří. Úplně jako Forrest Gump, vtipkoval později její kolega Jusuf.

Z Töölöské ulice to má k policejnímu sídlu v Pasile zhruba tři a půl kilometru, trasa vede podél Töölöského zálivu přes Zimní zahradu a zoo až do Centrálního parku. Po ránu si však běžecký okruh většinou zdvojnásobí – ani dnešek není výjimkou – a stočí to k jezdecké škole v Laaksu, odkud pak po lesních cestách mezi skalami dokličkuje ke komunitní zahrádce v Ruskeasu.

Mine jezdeckou školu, v jejíž severovýchodní části se nachází i helsinská pobočka jízdní policie. Šterková cestička schovaná za vysokými stromy je špatně osvětlená, lamp je v tom úseku pomálu, takže nasvícenou jízďárnu okamžitě vystřídá potemnělý les. V korunách stromů se mihne velký pták.

Hej! Tak slyšíš?

Ohlédne se, ale stezka je prázdná. Těžko říct, zda přes řvoucí hudbu ve sluchátkách opravdu zaslechla výkřik. Jsou dny, kdy při běhu slyší všechno možné, slova i jekot. Ty hlasy ji pronásledují tak dlouho, že už jim ani nevěnuje pozornost.

Stůj!

Ale teď už to zní až moc reálně. Z jednoho ucha si vyndá sluchátko a znovu se ohlédne přes rameno. Na poslední chvíli spatří rozložitou postavu a velké ruce, které se po ní sápuou a užuž ji chytají za lem větrovky. Muž se na ni celou vahou vrhne a povalí ji na zem. Na zádech cítí tíhu útočníka a tváří se boří do zledovatělého bahna a lepkavých listů.

„Poslouchej...“ ozve se jeho hlas.

Do nosu ji praští zápach kořalky. Stehny ji svírá kolem hýždí, dosedl jí na bedra a holé prsty zarývá do šíje. Těsně u ucha cítí lekořicovou vodkou čpící dech. A pak Jessiku otočí. Teď už mu vidí

do tváře, ale nepoznává ho. Načervenalé líce, ostře řezané rysy a hustý knír patří nemytému a prochlastanému čtyřicátníkovi. Uvědomí si, že před několika minutami minula jednoho pošuka v kožené bundě, který na lavičce u běžecké stezky chlastal kořalku z plastové lahve.

„Štědrej večer,“ pronese muž takřka šeptem. „Štědrej večer.“

Jessica na něj nechápavě zírá. Co to má znamenat? Do Vánoc zbývá ještě měsíc. Chlap ji popadne za bradu. Druhou rukou ji drží za pravé zápěstí.

Zabere ze všech sil, snaží se mu kolenem trefit do rozkroku, ale ten hajzl jí na nohou sedí celou vahou, a navíc je ožralý tak, že koule stejně necítí.

V uších jí šumí krev a ona se zhluboka nadechne. Drsný štěrk jí drásá kůži na tváři, koutkem oka vidí namrzlý písek a tlející listí. Mohla by křičet o pomoc, ale v lese teď není ani živáčka. Jen kdesi v dálce někdo okřikne štěkajícího psa.

„Štědrej večer,“ mele si chlap dál svou a zatíná zuby. „Štědrej večer.“

Na dně kapsy nahmatá malý sprej, který finské zákony považují za zbraň. Poslední dobou ho s sebou nosí všude. Vzápětí chlapík schytá pořádnou dávku pepřáku do očí. Nametený kolovrátek se po krátkém nevěřicném tichu změní v bolestný výkřik. Inspektorka se mu volnou rukou vytrvale strefuje do brady. Vyrazí chlápku přední zuby, až mu na pobledlý obličej vystříkne krev. Stisk povolí. On se překvapivě hbitě vymrští a zmizí v lese.

Jessica zalapá po dechu a s námahou se vyškrábe na nohy. Klouby na pravé ruce jí krvácejí.

Muž zmizel neznámo kam. Ale ona má dojem, že kdesi v hloubi hustého lesa stále slyší praskající větvičky.

Ruku má i nadále v pohotovosti, připravenou znovu použít pepřový sprej. Čeká a naslouchá zvukům přicházejícím z lesa. Ale on už se nevrátí.

Tak popadne telefon a vytočí číslo na policii. Když operátorce na lince útočníka popíše, rozběhne se zpátky směrem, odkud sem zavítala, a tentokrát má oči na stopkách. *Vzdálenost šest kilometrů, průměrná rychlost devět celých jeden kilometr za hodinu.*